

Jack Tinker, «Aquest festival d'immundícia repugnant. *Blasted* de Sarah Kane: Al Royal Court, Sala petita (Upstairs)», crítica de l'estrena al diari *Daily Mail* del 19 de gener 1995.

Fins ahir a la nit pensava que era immune als impactes teatrals. No ho soc. Finalment m'han convertit en un conservador moralista. Ja que estava completament i totalment indignat per una obra que semblava no tenir límits en la decència, ni missatge per transmetre com a excusa.

Per què Sarah Kane, de vint-i-tres anys, decideix escriure, això és cosa seva. Suposo que perquè va rebre una ajuda de la fins ara admirable Fundació Jerwood en la seva missió de donar suport al nou talent. Alguns diran indubtablement que els diners s'haurien hagut de gastar millor en una teràpia mèdica. Però la pregunta real és per què, amb la cooperació del nostre Royal National Theatre, el Royal Court va creure convenient posar-ho en escena. Com a peça teatral no té cap mèrit dramàtic.

La senyora Kane simplement crea el seu entorn sense llei, i aleshores com a resultat d'això permet als seus tres personatges comportar-se amb la màxima bestialitat els uns amb els altres.

Comencem amb un periodista que gaudeix de tot tipus d'activitat sexual gràfica amb una noia menor i mentalment retardada en una habitació d'hotel en algun lloc d'Anglaterra. Llavors retrocedim per diverses fases inversemblants, de la simple indecència arbitrària fins a la representació vívida d'una violació masculina, seguint amb el canibalisme bàrbar d'un nadó mort fins a la simple defecació a l'escenari.

Només per a aquells acadèmics que busquin justificar qualsevol violència escènica amb l'exemple de Gloucester quan li treuen els ulls a *El Rei Lear*, la senyora Kane té novetats serioses per a ells. Aquí el nostre heroi no només perd els ulls després de ser violat durament, sinó que el seu torturador els mastega amb gust davant dels nostres propis ulls.

Només una persona va marxar de la sala durant tots aquests actes gratuïts, cosa que és un gran mèrit de la bona educació i estoïcisme del públic britànic. La controvèrsia és naturalment sempre una part del tracte quan s'avança en els límits de l'art. Però amb els gossos de la repressió menjant-se els talons del sexe i la violència allà on l'ensumen, el Royal Court els ha ofert un festí. Afortunadament per a tots nosaltres l'obra esdevé tan risible que l'únic que s'hi pot fer és riure.